

Μαγδαληνή

Το μίλημά σου, Κύριε,
γλυκό σαν το σταφύλι,
που γλύκανε στην ώρα του
ανατολίτης Ήλιος.

Απλά τα λόγια σου, σοφά
και καλομετρημένα,
παραβολές, στορήματα,
Γραφές και παροιμίες.

Μα μου τρυπάνε την καρδιά,
σαν Έρωτα βελόνες,
σαν της αγάπης μαχαιριά,
στο στήθος μου γραμμένη!

Πλήθος τα παραπτώματα
της άσωτης ζωής μου,
σφάλματα, ξεστρατίσματα,
ξενύχτια και πορνεία.

Αμαρτωλή γεννήθηκα
γυναίκα και προσμένω,
ο Λόγος σου, σαν ποταμός,
τον ρύπο μου να πλύνει.

Η λάμψη του προσώπου σου,
το φως των ομματιών σου,
τραβάν τα βλέμματα πολλών
ταλαίπωρων ανθρώπων,

καθώς μαγνήτης έτοιμος
τρίμματα του σιδήρου,
τρανώνουν την ελπίδα τους
τον φόβο λιγοςτεύουν.

Το σταθερό το βλέμμα σου
περνάει, σαν το γεράκι,
πάνω από τις κεφαλές,
πέρα από τον πόνο.

Στον Άδη μέσα χώνεται
με το σταυρό στο χέρι,
σα νάταν δικοπο σπαθί
για την καρδιά του Χάρου!

Θάρθει μια μέρα χαρωπή,
ώρα χαριτωμένη,
που θα φυτρώσει στις καρδιές
ο σπόρος της Αγάπης!

Δέντρο θα γίνει της ελιάς,
τον ίσκιο του θ' απλώσει
αναστημένος ο Χριστός,
σαν κηπουρός, να κάτσει!

Χ. .Κ. Ε.